

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" ---№12(208)---

*Ми брати і сестри тому, що
у бутті маємо єдиного Отця
– Всевишнього Бога, який
всіх нас покликав до життя
і про всіх нас рівною мірою
турбується, бажаючи нам блага, –
Митрополит Епіфаній*

Проповідь Блаженійшого Митрополита
Київського і всієї України Епіфанія
у двадцять п'яту неділю після
П'ятидесятниці

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Ми звикли вже до цього звернення, коли в середовищі Церкви називаємо одне одного братами і сестрами. І як у багатьох життєвих звичках, у цій ми можемо не відразу побачити глибокий сенс та богословське її значення. Два читання, які ми чуємо сьогодні з Нового Завіту – апостольське та євангельське – нагадують нам про те, чому саме так називаємо одне одного. Вони допомагають нам краще зрозуміти сенс такого іменування, а через розуміння – наповнювати звичну для нас форму належним змістом.

За звичайним словожитком братами і сестрами називають тих, хто народився від тих самих батька й матері. В ширшому значенні ці іменування використовують і для інших родичів – зведених чи двоюрідних братів та сестер. Чим більше між людьми ступені спорідненості – тим більш далеким вважається родинний зв'язок. Відтак, коли осіб відділяють не лише ступені спорідненості, але й різниця у поколіннях, люди зазвичай не відчувають і не підтримують зв'язку, хоча насправді залишаються належними до одного роду.

Однак якою бдалекою не була відстань між членами однієї родини у часі та просторі, у суспільному житті, ніхто не може скасувати того факту, що у кожної людини є родинний зв'язок. Бо народжується людина у світ цей не сама собою, але має тих, хто її народив.

Егоїзм, тобто любов, замкнена на самих

себе, значно поширилася серед людей віку цього. Відтак родинні зв'язки слабшають і руйнуються, а самінstitутshлюбу, родини, жертвіність та турбота батьківська, послух та вдячність дітей, сімейні традиції – все це називають застарілим, віджилим, не сучасним і непотрібним.

В наш час з дитинства і юності людині ззовні нав'язують думку, що раз вона є особистістю, то повинна сама вирішувати, що і як робити, що для неї корисне, а що шкідливе. Безперечно, що кожна людина, навіть коли має і один день земного життя – є особистістю. Але хіба хто, маючи здоровий глузд та життєвий досвід, буде очікувати від немовляти ухвалення рішень? Буде ставити питання та чекати на пояснення й відповіді? Очевидно, що ні. Відповіальність спонукає батьків і старших навчати молодших, спрямовувати до кращого та остерігати від шкідливого.

Отже, всяка особистість хоча і має людську гідність та наділена від Творця правами, з якими нерозривно сполучені обов'язки – але завжди потребує для застосування цих дарів досвіду, потребує дисципліни, виховання, навчання. І всього цього неможливо здобути виключно самостійно.

Коли ж людині наполегливо нав'язується думка, що тобі не потрібні авторитети, не потрібні настанови, не потрібні правила – то хіба це не той самий шлях, який обрав змій, щоби спокусити праобразків? Коли ти не маєш духовного досвіду, а до тебе приходить спокуса – чи зможеш ти розпізнати її? Чи зможеш, навіть розпізнавши, протистояти їй та відігнати від себе? Якщо ніхто не наставить тебе, не буде остерігати, не дастъ пораду – не зможеш.

Отже, коли кличуть тебе відкидати Священне Писання і Церкву, настанови старших, полишити духовний досвід минулого, жити лише за власними переконаннями – знай, що цим спонукають тебе бути беззахисним перед нападом гріха. Закликають скласти зброю, коли ворог сильний і нападає. Закликають до безтурботності, коли наближається загроза. Закликають залишитися на самоті, коли багато супротивників-бісів оточать тебе, щоби зв'язати гріхами та поневолити.

Мабуть, всі чули притчу про те, як батько наставляв своїх дітей триматися разом, показавши, що поодинці гілочки легко зламати, але коли вони зв'язані між собою, тоді не можна їх переломити, навіть маючи велику силу. З Писання ми знаємо, що один у нас ворог – диявол. Він прагне поневолення та погибелі всьому роду людському, а тому, ворогуючи проти нас, бажає, щоби ми залишалися удвобою з ним знесиленими і беззахисними. Щоби ми не в ньому бачили ворога і небезпеку, а одне в одному. Щоби не мали ми ані побратимів у боротьбі, ані наставників, ані помічників, ані зброї, якою є меч слова Божого, ані захисту, яким є щит істинної віри.

Усі ви добре знаєте поширену в суспільстві теорію, що людина походить від мавпи. А якщо вона за походженням своїм принципово нічим не відрізняється від інших тварин, то на неї поширяються всі ті ж правила боротьби та виживання, що можна зараз спостерігати у дикій природі. В цих правилах немає місця моралі. Одна тварина вбиває і пойдає іншу, щоби насититися і жити. Тварини одного виду борються до крові та інколи навіть вбивають одне одного, щоби визначити своє панівне положення у стаді чи зграї. Птах може викинути з гнізда одного з пташенят, щоби прогодувати інших, які залишаться.

Чи не замислювалися ви, чому в минулому столітті стали можливими жахливі злочини, жертвами яких у короткий проміжок часу ставали сотні тисяч і навіть мільйони людей? В чому причина появи низки тоталітарних диктатур, які із завзяттям налаштовували одних людей проти інших за ознакою нації, соціального класу чи будь-якою іншою? Чому стали можливими Голодомор, Голокост та інші геноциди? Переконаний, що між поширенням у суспільствах переконання, що людина має ту саму природу, що і всяка тварина, і появою цих людиновбивчих ідеологій та диктатур є безпосередній зв'язок.

Зі Священного Писання ми знаємо, що Каїн підняв руку на брата свого Авеля і вчинив перше вбивство. Але кожен погодиться, що коли людина має відчуття родинного зв'язку, коли відчуває спорідненість з іншою – не легко їй вчинити зло проти рідної людини. Спершу в думці своїй має віддалитися від неї, у почуттях розірвати з нею зв'язок і єднання, і коли вже чинитиме зло, то вважатиме, що робить це комусь чужому.

Якщо людство походить від мавп – то хіба має воно щось справді спільне, що спонукатиме чужій людині благодіяти, про незнайомого турбуватися, віддати своє невідомому, який потребує милосердя? Комунізм, расизм чи нацизм – всі ці ідеології збудовані були на протиставленні одних людей іншим за певною ознакою аж до того, що одних, наприклад арійців чи пролетарів, вважали людьми, а інших – не вважали за таких. А тому заради якоїсь проголошеної благої мети спонукали одних людей жорстоко винищувати інших.

Мабуть, ви чули чи читали у новинах про те, що дніами в Данії на фермах через загрозу поширення нової мутації коронавірусу було знищено мільйони тварин – норок. Нам шкода їх, але суспільство виправдовує цей захід, бо небезпека для людей виявилася занадто великою. Однак так само більшовики виправдовували знищення «класових ворогів», а нацисти – людей «другого сорту», пояснюючи, що це не люди, такі самі, як всі інші, а якість тварини, існування яких загрожує людям і перешкоджає долати небезпеки та досягти кращого майбутнього.

Тож коли ми називаємо одне одного братами і сестрами, і не просто називаємо, а усвідомлюємо нашу спорідненість, коли вибудовуємо своє життя на основі цієї родинної єдності, то ми не просто дотримуємося звичаю, а ми протистоїмо поширенню зла. Поширенню його в світі та в нас самих.

Священне Писання сповіщає нам як тверду і безсумнівну істину, що все людство походить від одних праобразів. Незалежно від нинішньої різноманітності рас і націй, племен і народів, усі ми

маємо одного праобраза – Адама, і одну праматір – Єву. Апостол Павло у своєму слові до афінського Ареопага каже: «Бог, що створив світ і все, що в ньому [...] від однієї крові створив увесь рід людський для проживання по всій землі» (Діян. 17:24,26). Отже, за плотию нашою всі ми є брати і сестри. І хоча перебуваємо у далекій спорідненості, але залишаємося єдиною людською родиною.

Також і у вищому вимірі буття, у цілості нашої людської природи ми маємо єдине джерело нашого життя – Бога, нашого Творця. Бо, як свідчить апостол Павло, «ми Ним живемо, і рухаємось, і існуємо» (Діян. 17:28). Він, Всешишній Бог, благоволив бути нам Отцем, а тому всі ми – Його діти. Хоча діти і не за свою природою, бо Він Творець, а ми – творіння, але за усиновленням. Ось про це і нагадує нам сьогодні через читання з Послання до Ефесян апостол Павло, кажучи: «Один Бог і Отець усіх, Який над усіма, і через усіх, і в усіх нас» (Еф. 4:6). Ми брати і сестри тому, що у бутті маємо єдиного Отця – Всешишнього Бога, який всіх нас покликав до життя і про всіх нас рівною мірою турбується, бажаючи нам блага, як люблячі батько й мати завжди бажають його своїм дітям. Ми також брати і сестри за плотию, тому що маємо єдиних праобразів, Адама і Єву. А як християни ми маємо особливе духовне споріднення, бо маємо єдину Церкву, яка сполучає нас в одне тіло як між собою, так і усіх вірних – з Главою Церкви, Господом Ісусом Христом, Сином Божим і Спасителем. «Одне тіло й один дух, як ви й покликані в одній надії покликання вашого; один Господь, одна віра, одне хрещення» (Еф. 4:4-5) так свідчить, нагадує і закликає апостол Павло.

Підтвердженням всього цього є і притча про милосердного самарянина, яку ми сьогодні чуємо. Спаситель подає її як відповідь на питання: «Хто є мій близній?» І відповідь ця очевидна: всякий, кого ти зустрічаєш у цьому житті – твій близній, а не лише той, хто одного з тобою роду чи нації, однієї віри чи однакових переконань. Бо всі ми – діти одного Бога і одних прабатьків.

Отже, дорогі брати і сестри, щоразу, коли ми чуємо таке звернення, – покладімо собі на серце нагадувати, про що воно свідчить і ознакою чого воно є та до чого нас спонукає. Бо нагадування про наш родинний зв'язок прямо походить від двоєдиної заповіді: «Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душою твоєю, і всією силою твоєю, і всім розумом твоїм, і близнього твого – як самого себе» (Лк. 10:27).

Тому не корімося спокусам лукавого, який нашпітує нам слова гордині та egoїзму, який спонукає забути про життєву потребу родини, спільноти, Церкви для кожного з нас. І якщо хочемо спастися від гріха, зла і вічного осудження – пам'ятаймо, що ми не поодинокі в цій боротьбі, ми маємо Небесного Отця, ми маємо велику родину людства, а особливо – родину Церкви Христової. За все це Богу нашему слава і подяка!

----- Амінь -----

pomisna.

“АДРЕСИ ДОБРОТИ”

--- ШАНОВНІ ДОБРОЧИНЦІ! ---

Ми хочемо вкотре висловити сердечне «**Дякую**» за щирість та жертовність Ваших сердець. Нам надзвичайно зворушливо і відповідельно що Ви не лише залишаєтесь відданими симпатиками журналу «Бористен», а й всіляко підтримуєте добочинні проекти редакції.

Так добродій *Віктор (Рудъ Ridgewood, N.J.)* не лише подарував кошти на пресовий фонд наших видань, а й ще замовив продовольчу пачку для захисників України. *Родина Василя та Валентини Панчшин* офірувала кошти для імпрези «Українське Різдво», а *пані Олена Свириденко (Shelton., CT.)* пожертвувала на ліки для військових. *Володимир Дмитріюк (Orlando, FL.)* офірував добровільні датки на допомогу захисникам України.

Ще раз хочемо зазначити що завдяки Вам Добра у світі стає більше. Нині нагадаю наш головний поточний проект імпреза у сиротинці «Українське Різдво». Ми правдиво зворушені Вашею віddаністю Україні. Нехай Вам гарно святкується та працюється!

Влас. інформ

Предстоятель відзначив військових капеланів

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 3 грудня 2020 року зустрівся з військовими капеланами на чолі з головою Синодального управління військового духовенства митрополитом Черкаським і Чигиринським Іоаном.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви відзначив капеланів медалями святого Архістратига Михаїла, а також вручив їм перші виготовлені посвідчення, які згодом отримають й інші військові священники.

Окрім того, Блаженніший владика вислухав думки капеланів з приводу нагальних питань, пов'язаних зі служінням у ввірених їм підрозділах та висловив своє бачення стосовно подальшого розвитку інституту військового духовенства.

«Ви є безпосередніми учасниками процесів, які відбуваються в житті нашого війська. Тож у цей непростий час військової агресії проти нашої країни ви звершуєте важливу місію – духовно підтримуєте захисників Батьківщини. Бажаю вам наснаги у служіння, з Божою допомогою ми здолаємо усі ворожі підступи», – зокрема сказав Його Блаженство.

Предстоятель зустрівся з ініціативною групою, яка споруджує пам'ятники українським героям

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 10 грудня 2020 року зустрівся з ініціативною групою, яка займається спорудженням пам'ятників Героям Небесної сотні та загиблим захисникам України.

Цього дня до Його Блаженства завітали представники благодійного фонду «Пам'яті Небесної сотні», ветерани російсько-української війни та волонтери. На зустрічі також був присутній заступник голови Управління соціального служіння та благодійності протоієреї Сергій Дмитрієв.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви поспілкувався з гостями з приводу їхньої важливої для суспільства діяльності та нагородив їх церковними відзнаками.

«Вкраї важливо увіковічнювати для майбутніх поколінь пам'ять про людей, які самовіддано захищали свою Богом дану землю, тож дякую за вашу працю. Церква духовно опікується українськими воїнами, які зараз оберігають наш спокій й завжди буде молитися і за тих, хто віддав своє життя у боротьбі з агресором», – зокрема сказав Митрополит Епіфаній.

pomisna.info

I віра наша, і любов до Бога, і вірність добру та правді через випробування і тягари, через подолання спокус світу цього – загартовуються, стверджуються і зміцнюються, –

Митрополит Епіфаній

Проповідь Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія в день пам'яті святої великомучениці Катерини та преподобного Меркурія Чернігівського

Дорогі брати і сестри!

Слава Ісусу Христу!

Сердечно вітаю всіх, а особливо парафіян цього кафедрального собору м. Чернігова, з подвійним святом – днем пам'яті святої великомучениці Катерини та преподобного Меркурія Чернігівського, ігумена Бригинського.

З євангельського читання ми чули попередження Спасителя про те, що на Його вірних учеників чекають важкі випробування: «Накладуть на вас руки і гнатимуть вас, видаючи в синагоги і у в'язниці, і поведуть перед царів і правителів за ім'я Мое. [...] І видаватимуть вас і батьки, і брати, і родичі, і друзі, і декого з вас умертвлять; і зненавидять вас усі за ім'я Мое» (Лк. 21: 12, 16-17).

В чому причина такого ставлення до християн з боку людей світу цього чи навіть своїх власних братів, які опановані гріхами? Відповідь дає Сам Спаситель, як про це читаемо в Євангелії від Іоанна: «Пам'ятайте слово, яке Я сказав вам: раб не більший за господаря свого. Якщо Мене гнали, то гнатимуть і вас; якщо Мого слова дотримувались, будуть дотримуватись і вашого. Тавсетеchinитимуть вам зaim'я Moe, тому що не знають Того, Хто послав Мене. ... Це сказав Я вам, щоб ви не спокусилися. Виженуть вас із синагог; прийде навіть час, коли всякий, хто вбиватиме вас,

буде думати, що тим він служить Богові. Так будуть робити, бо не пізнали ні Отця, ні Мене» (Ін. 15:20-21; 16:1-3).

«Якщо світ вас ненавидить, – говорить Господь – знайте, що Мене перше, ніж вас, зненавидів. Якби ви були від світу, то світ любив би своє; а оскільки ви не від світу, але Я обрав вас від світу, тому ненавидить вас світ» (Ін. 15:18-19). Отже, причина утисків, страждань, гонінь, які доводилося і доводиться терпіти вірним християнам від інших, навіть часом від одноплемінників та родичів, – у тій боротьбі, яка в душах людських відбувається, де зло намагається подолати і викоренити добро, а омана прагне перемогти істину.

Чому ж Господь допускає для Своїх учеників, для християн, зазнавати страждань, і навіть допускає, щоби гонителі по видимому перемагали їх? Найперше тому, що цей шлях боротьби кожна людина має пройти сама. Це і є той наш особистий хрест, який якщо не візьмемо і не будемо нести, йдучи за Христом – не будемо достойні увійти в Царство Боже. Як ніхто не міг замість Спасителя світу принести викупну жертву, щоби подолати силу гріха і владу смерті, так і замість нас ніхто не може увірувати, ніхто не може пройти за нас шляхом спасіння – вузьким і тернистим.

Так, ми не самотні на цьому шляху! З нами – Сам Господь. Як Непереможна Воєвода, нас веде цим шляхом Пресвята Богородиця. Як супутники, наставники й помічники, нас супроводжують на ньому святі й праведники, духовні отці та вчителі, наши одновірці.

Але йти цим шляхом має кожен самостійно, щоби здобути, з допомогою Божою, перемогу над владою зла в самих собі. Тому Господь і допускає випробування для нас – не через те, що бажає покарати нас за гріхи або через нездатність захистити від нападів, але для того, щоби здолавши ці випробування ми зміцнювалися в добрій правді.

Як це стається – можемо зрозуміти з навчання, коли батьки та вчителі наставляють дітей. Самі вони знають те, що хочуть передати дітям, але спонукають їх самих опановувати ці знання, щоби надалі, зростаючи, діти могли самостійно застосовувати їх. Також інший приклад можемо навести – тренування тіла і фізичні навантаження. Чи приносять вони втому, чи бувають часом важкі та складні? Безперечно, що так. Але коли людина несе цей тягар, то загартовує тіло, через випробування і втому – зміцнюється, набуваючи сил і зберігаючи здоров'я.

Так і віра наша, і любов до Бога, і вірність добру та правді через випробування і тягари, через подолання спокус світу цього – загартовуються, стверджуються і зміцнюються. Тому хоча і важко нам буває на цьому шляху – але іншого немає і не може бути. І якщо хочемо досягти перемоги – маємо йти ним, з допомогою Божою. Інша причина, чому Бог попускає такі випробування навіть для святих і праведників – це є свідчення. Бо слово «мартир», яке нашою мовою перекладаємо як «мученик», грецькою мовою найперше означає – «свідок», «той, що засвідчує». Коли святі принародно терпіли страждання й муки – вони самим своїм терпінням свідчили силу істинної віри і силу Істинного

Бога, заради Якого людина віддає найцінніше, що має – своє життя. Так Господь не лише мучеників приводив до спасіння, але і через їхню проповідь та свідчення – приводив до спасіння тисячі й десятки тисяч. «Великий Бог християнський!» – вигукували язичники, бачачи страждання і духовну перемогу мучеників, кров яких справді ставала насінням віри, бо через це багато язичників від темряви наверталися до світла.

А третя причина, яку можемо назвати, осягається нами в ширшому контексті історії. Адже коли читаємо житія святих, як от, наприклад тих, кого ми нині вшановуємо, великомучениці Катерини і преподобного Меркурія, то бачимо з них, що попри всі гоніння і страждання, які їм доводилося терпіти, правда, за яку вони віддавали своє життя, завжди перемагала. А гонителі й мучителі обов'язково були посортовані.

І ми сьогодні зібралися в цьому храмі для того, щоби, окрім всього іншого, нагадати собі про ці істини, навчитися на прикладах і давнього часу, який являє нам свята Катерина, і теперішнього, бо преподобний Меркурій був нашим сучасником. Вони перемогли у духовній боротьбі – і ми, з Божою допомогою можемо перемогти. Вони подолали всі труднощі та спокуси і навіть саму смерть – і ми до цього покликані і здатні.

Тож нехай Господь за їхніми молитвами зміцнить нас, примножить нашу віру й духовні сили. Щоби у малому чи великому, перед близкіми чи перед усім світом – ми залишалися вірними Богові у словах і ділах, і через цю вірність – осягнули життя вічне. Амінь

Відбулася зустріч з представниками міжфракційного депутатського об'єднання «Цінності. Гідність. Родина»

В Конгрегаційній залі Київської православної богословської академії 16 грудня 2020 року відбулася зустріч Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з співголовами та представниками міжфракційного депутатського об'єднання «Цінності. Гідність. Родина».

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній як черговий головуючий у ВРЦіРО запропонував напрямок та план майбутньої співпраці задля захисту інституту сім'ї та шлюбу як основи суспільства, а також було обговорено способи комунікації, зокрема формат круглих столів та інші сучасні формати, під час яких порушуватимуться актуальні питання, які турбують українське суспільство.

«Коли мова йде про рівність прав жінок і чоловіків, про захист кожної людини від домашнього насильства, про право людини на життя – і Православна Церква України, і релігійна спільнота України в цілому словом і ділом засвідчують підтримку цих засад.

romisna.info

Проте часто під гаслами боротьби за права і свободу людини в життя суспільства та держави, в українське законодавство намагаються внести елементи гендерної ідеології, як обов'язкові. Однак ми не можемо сприймати і схвалювати виключно ідеологічно мотивоване трактування терміну «гендер» не як еквівалент природної статі, чоловічої чи жіночої, а як особисте переконання», - наголосив Предстоятель Православної Церкви України.

Під час зустрічі присутні члени ВРЦіРО також висловили своє бачення співпраці з представниками міжфракційного об'єднання задля кращого майбутнього українського народу.

Релігійні діячі закликають до постійного діалогу з Верховною Радою та готові надати свої пропозиції до профільних законопроєктів, що стосуються свободи віросповідання, суспільної моралі та сімейних цінностей.

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

--- Коляїдуймо з дітьми! ---

Колядки не тільки для дітей. Просто діти можуть вимовивши чи проспівавши колядку наколядувати собі гостинців чи грошей. Свою назву вони отримали від древнього слов'янського свята Коляди, присвяченого народженню Сонця і початку року. А за часів християнства колядки в народі стали асоціюватися з Різдвом. Колядують в Україні 6 і 7 січня.

Зазвичай колядувати ходять групою ряджених, до складу якої обов'язково входять звіздар, що йде першим і несе зірку, дзвонар, що сповіщає всіх дзвоном про те, що йдуть колядники, а також мехоноша, який складає в мішок все наколядоване частування. Колядники ходять від хати до хати, запитують у господарів дозволу, виконують колядки, а господарі в подяку обдаровують їх частуваннями. Ну то що – пригадаємо декілька колядок, які вашим діткам буде легко вивчити?

**Коляд, коляд, колядниця,
 Добра з медом паляниця,
 А без меду не така,
 Дайте, дядьку, п'ятака.
 Одчиняйте скриньку,
 Та давайте сливку,
 Одчиняйте сундучок,
 Та давайте п'ятачок.**

Добрий вечір тобі, пане господарю!
Радуйся! Ой, радуйся, земле,
Син Божий народився!
Застеляйте столи та все килимами.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
Та кладіть калачі з ярої пшениці.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
Та прийдуть до тебе
Три празники в гости.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
Ой перший же празник —
Та Різдво Христове.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
А другий же празник —
Василя святого.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
А третій же празник —
Святе Водохреще.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
А що перший празник
Зішло тобі втіху.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
А що другий празник
Зішло тобі щастя.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,...
А що третій празник
Зішло всім нам долю.
Радуйся! Ой, радуйся, земле,
Син Божий народився!

Ой радуйся, земле! Коляда іде!

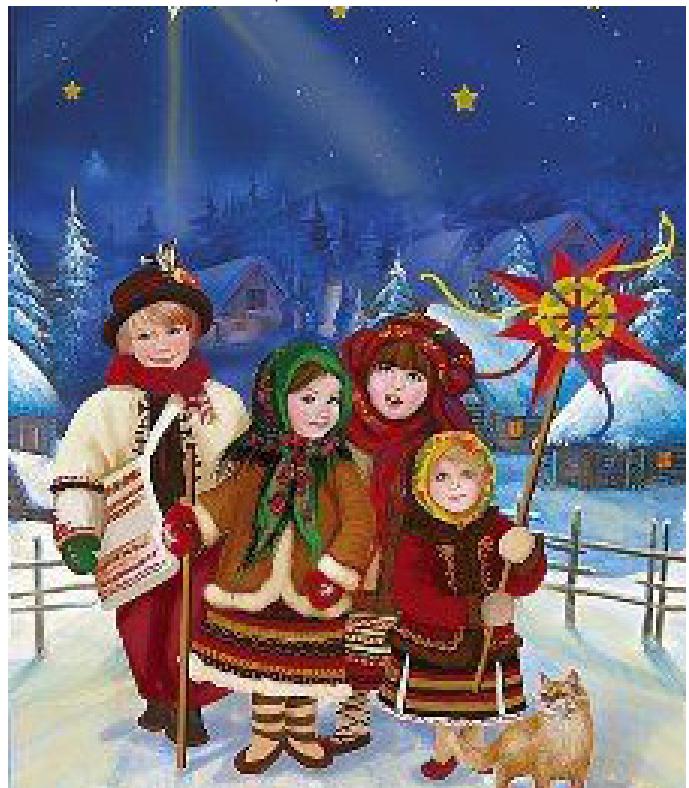
Святий Вечір, добрий вечір!
 Коляда іде, всім дари везе.
 Всім дари везе, нам слово каже.
 Нам слово каже, що весь світ сяє.
 Земле, земле, одчиняй двері.
 Одчиняй двері, бо твій князь іде!

Хтось веселий надпис вивів

На тоненькому льоду:
 «Гей! Свята прийшли у гості!
 Зустрічайте коляду!»
 Трійка коней прудконогих
 Мчить по білому сніжку —
 Коляда везе в санчатах
 Сто гостинців у мішку!
 Чуєш, дзвоники співають:
 Тілі-тілі-тілі-бом!

Сніжком запорошило все:

Стежинку і дорогу.
 Спішить, спішить колядочка
 До нашого порогу.
 Несе вона в торбиночці
 Про щастя світлу мрію,
 Дарує нам колядочка
 І віру і надію.
 Лунають ніжно дзвоники
 Від хати і до хати.
 Спішить, спішить колядочка
 Нам щастя побажати!

Нова радість стала

Нова радість стала, яка не бувала,
Над вертепом звізда ясна світлом засіяла.
Де Христос родився, з Діви воплотився,
Як чоловік пеленами убого оповився.
Пастушки з ягнятком перед тим дитятком
На колінця припадають, Царя-Бога вихваляють.
– Ой ти, Царю, Царю, небесний Владарю,
Даруй літа щасливї цього дому господарю.
Даруй господарю, даруй господині,
Даруй літа щасливї нашій славній Україні.

osvitanova.com.ua

==== Молитва за родину ===

Боже, Творцю людей та їхній милосердний Цілителю, Ти благоволив, щоб сім'я, створена подружнім союзом, стала образом союзу Христа і Церкви.

Молимо Тебе: подаруй Своє благословення цій сім'ї, яка зібралася в Твое ім'я. Нехай у ній перебувають любов, єдність, палання духу, ревність у молитві, турбота одне про одного та про всіх нужденних братів.

Господь Ісус Христос, який жив у Назареті разом зі своєю Родиною, нехай завжди перебуває у цій сім'ї, береже її від усякого зла та

допомагає нам бути єдиним серцем і єдиною душою на віки вічні.

Амінь

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- **ВІДПРАВКА АВІА і МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
○ **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
○ **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
○ **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

1-800-288-9949 www.meest.us

MICT **MEEST**

Marketing and design by imaginestudio.com

Редактує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:
У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge,
Watchung, N.J. 07069, USA;

borysten.com.ua - архів бюллетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000